

БУЗИНА ЗІ СМІТНИКА

Нарешті скандально відомий Олександр Бузина опублікував легенду стосовно власної біографії. Він заявляє, що "...готовий довести свої козацькі корені до XVII сторіччя". І щоб надати власній персоні причетність до героїчної слави "своїх предків", про своє "козацьке" походження ("Сьогодні", 22 серпня 2007р.) додає: "...мої предки – запорожці – тягли на аркані після вдалого походу ... турецький зайд". "Справжній українець", до того ж з глибоким "козацьким корінням", Олександр Бузина готовий так стати на захист українських святинь, як "кидались" його "предки на ляхів та турків".

У вкотре перевиданому опусі про Тараса Шевченка (-К.: Арий, 2009) на с.271 "справжній українець" О. Бузина підкреслює: "...происхожу из древнего казаньего рода... впервые фамилия Бузина появляется на страницах украинской истории в Зборовском реестре 1649г., где в Ивановской сотне Уманского полка значится некий Михайло Бузина". Далі "потомок українських козаків" зазначає: "...среди моих предков есть царские и советские офицеры, герои войн, репрессированные, раскулаченные... на памятнике погибшим воинам в селе моего деда (Куземеин - І. Шудрик) четыре раза подряд с разными инициалами стоит фамилия Бузина". І далі цей "потомок українських козаків" додає: "...и я должен быть их достоин". А тепер давайте розберемося із цією легендою "потомка запорожських козаків". Після закінчення Київського університету ім. Т.Г. Шевченка у далекому 1961 році в Охтирці Сумської області та Сумах у мене був приятель Олександр (Льоня) Бузина. Він працював в Охтирському райкомі комсомолу, потім в Сумському обкомі комсомолу. У Сумах Олександр одружився зі своєю колегою по комсомолу Валентиною. Обоє заочно навчалися на українському відділенні філфаку Харківського університету. Вони, як я пам'ятаю, були порядними людьми, широкими українцями, в основному розмовляли українською мовою. На жаль, у них не було дітей.

Під час "хрущовської відлиги" та Карибської кризи Охтирський райком комсомолу рекомендував мене на службу в органи держбезпеки. Через п'ять років, посилаючись на по-

гіршення стану здоров'я, написавши три рапорти, я нарешті домогся свого звільнення зі служби. Перед моїм звільненням у Сумське управління КДБ з обкому комсомолу прибув Олександр Бузина. Він тоді ще жартував: "Мені за тридцять, а вже аж молодший лейтенант". Згодом О. Бузину перевели на службу до Києва.

Через багато років, перебуваючи у 1985 році у відраджених в Києві, я зустрів Олександра. Він кудись поспішав, але ми, як давні приятелі, взаємно поцікавилися життям-буттям. Олександр Бузина мені повідав, що працює на посаді начальника особливої інспекції Київського обласного управління КДБ. Дружина працює в центральному апараті профспілок. Поскаржився на стан свого здоров'я – діабет. Про делікатне питання розповів сам. Дітей так і не було. Тривалий час їздив по дитячих притулках України, щоб знайти хлопця, схожого на нього. Нарешті в Одеському притулку знайшов такого і всиновив. Зараз він навчається в університеті і мріє стати журналістом. Цим прийомним сином і був той Олександр, якому дали прізвище Бузина.

Таким чином, з тріском лопнула вигадана Бузиною примітивна легенда про його "козацьке коріння". Олександр Бузина ніякого генетичного відношення не має до своїх прийомних батьків і героїчних козаків XVII століття. Він разом із Ярославом Тимченком ще у 1998 році в газеті "Київские ведомости" публічно заявили: "Наши прадеды, оба царские офицеры...". Це ще одна брехня О. Бузини. Отак забрехався "потомок українських козаків" та "царського офіцера". Олександр Бузина, можливо, як це буває в таких випадках, був викинутий десь на смітник іще немовлям своїми генетичними батьками сумнівного походження, а потім переданий в Одеський дитячий притулок. Отам і треба Бузині – підкидьку – шукати своє коріння, а не серед українських козаків XVII століття та царських офіцерів.

Деякі роки тому в телепередачі "Табу" я побачив лисоголового Бузину – знайду. Мене вразила його зовнішня схожість з прийомним батьком. Тільки він, на відміну від Бузини – старшого, вів себе нахабно і цинічно, шокуючи глядачів. Погані гани спрацьовують не зважаючи на зміну середовища.

Рід прийомного батька О.Бузини, можливо, й має козацьке коріння. Що йде від Куземеинської сотні. Незадовго перед моїм звільненням, я мав виїхати у відрадження, в Охтирський район. Олександр Бузина попросив мене заїхати до його батьків у село Кузе-

мин. Під вечір з водієм зайшли у двір садиби. Нас радо зустріли добродушні батьки мого колеги. Хазяйка швидко накрила стіл. Почастували нас сьойно вигнаному сль'янку. Батьки Олександра Бузини познайомили нас із його двоюрідним братом та сестрою. Потім ми пройшлись високим старовинним оборонним валом, з якого було видно Полтавську область. Назад повертались красивим українським селом, що вперше згадується у писемних джерелах 1665 року.

У своїх україножерських описах, особливо у газеті "Сьогодні", "нащадок запорожських козаків" цинічно паплюжить найбільш відомих українських державних та культурних діячів: Богдана Хмельницького, Тараса Шевченка, Лесю Українку, Ольгу Кобилянську, Григорія Сковороду та ін. Невіглас Бузина українську літературу нахабно називає "чахоточною". Стосовно цього закиди Бузини значать, що ще у 1905 році спеціальна комісія з авторитетних учених-академіків, в яку входили видатні російські літературознавці й мовознавці Олександр Шахматов та Федір Корш, підготували Доповідну записку імператорській Академії наук Російської імперії "Об отмене стесненний малоруського печатного слова". Ця Доповідна записка була схвалена загальними зборами Академії. Голова комісії Ф.Корш – автор низки праць з україномовознавства (зокрема "Шевченко серед поетів слов'янства" (1912р.), "Український народ і українська мова" (1913р.). Академіки, на відміну від Бузини, науково обґрунтували високий рівень розвитку української мови та літератури. Вони зазначили: "... в деле демократизации малорусская литература лет на 50 обогнала великорусскую". А в 30-х роках тридцятиого століття такі україножери, як Бузина, фізично нищили найкращих представників української культури.

Вони і зараз намагаються знищити українську державну мову.

Після виходу цинічного опусу Бузини про Т. Шевченка харківський професор І. Белебеа у книзі "Честь України" Бузину назвав мерзотником, геростратом, істотою зі смітника, дегенератом, духовною потворою та україноненависником. Оцінюючи творчість Т. Шевченка та україножера Бузини останнього назвав «пігмеем». А перший Президент України Леонід Кравчук Олександр Бузину назвав карликом у порівнянні з велетнем Тарасом Шевченком. А сам Шевченко таких, як Бузина, називає недолюдками. Досить точна оцінка. Недарма у літературній Україні це нове явище характеризується як «бузинізм». Шевченко увійшов в історію не тому, що випивав з горя, на що акцентує увагу

Бузина, а завдяки своїм геніальним творам. Згодом Бузину, як такого, забудуть, як забудуть і його опуси. Ті, хто так бузинує, не стають відомими письменниками. Якщо українці, зокрема сум'яни, горді за свої земляків Якова Щоголева, Платона Воронька, Остапа Вишню та Івана Багряного, - то такого україножера, як Бузину, ніхто і ніколи не визнає українським письменником.

Бузина заявляє, що наше імперське минуле було прекрасним.

Зважаючи на те, що його ідеолом є відтворення російської імперії, то, безумовно, має рацію професор Іван Белебеа, що цього знахабнілого запроданця використовують як маріонетку. За його спиною сидять «ляльководи» та «режисери» «єдиної і неделимої» і вони у цієї, за визначенням І.Белебеа, «бузини смердючої» є не лише у Києві, а й набагато далі. Не хотілося б вирити у те, що ворожі антиукраїнські дії Олександра Бузини були узгоджені його прийомним батьком. Вони, мабуть, і вкоротили йому життя. І як було соромно, так званим родичам у Куземеині перед односельцями за одеського байстрака, якого свого часу зігріли добрі люди. Дійсно, байстрак – не козак, у якого спрацювали гірші людські гени.

До речі, той, хто читав роман Івана Багряного «Сад Гетсиманський» пам'ятає персонажа НКВС К.Сафігіна, начальника Охтирського райвідділу НКВС, який сфальсифікував слідчу справу відносно автора цієї книги. Цей Сафігін садистськими методами вибивав «свідчення» в Андрія Чумака (Івана Багряного) про те, що він нібито створив антирадянську організацію, до якої входили і його рідні брати.

У книзі О.А. Золотарьова "ЧК – ДПУ – НКВС на Харківщині: люди та долі. 1919-1941", (Харків: "Фоліо", 2003) зазначається: Сафігін Костянтин Семенович з 01.1937р. до 20.05.1937р. та з 22.04.1938р. до 1939 р. був начальником Охтирського райвідділу НКВС Харківської області (у січні 1939 року Охтирський район ввійшов до Сумської області).

Коли з Олександром Бузиною я працював у сумському НКВС, з нами служив також Володимир Костянтинівич Сафігін. Діти продовжували справу своїх батьків. Усі знали, що його батько ще до війни був чекістом. А після війни служив у Сумському управлінні КДБ, де і помер від інфаркту. Ніхто до співробітників тоді не знав про ізоваєні злочинця майора К. Сафігіна, бо про І.Багряного та його твір у нас тоді ще нічого не

було відомо. Не знав, мабуть, і його син, Володимир Сафігін, як я пам'ятаю, він був порядною людиною. Це був зайдлий мисливець, який на полювання їздив із завідділом адміністративних органів обкому партії Михайлом Рабом. Згодом я дізнався, що Володимир Сафігін, як і його батько, раптом помер від інфаркту ще в молодому віці. Це, мабуть, божа кара за злочиння батька. І поховали сина поряд з батьком на Сумському цвинтарі. Перебуваючи в Сумах на Міжнародній науковій конференції, присвяченій 200-річчю від дня народження М. В. Гоголя, я розшукав колишнього колегу по службі Володимира Березюкова (до речі, порядку людину, через що він і звільнився зі служби дестроково), щоб він допоміг знайти місце поховань Сафігінних. На одному з обелісків було написано: «Майор Сафігін Костянтин Семенович 1905 – 1949», а поряд похований його син – капітан Володимир Сафігін (1932 – 1970 рр.). Там же похована і дружина колишнього начальника Охтирського райвідділу НКВС інквізитор Івана Багряного.

Отак! Жертва злочинця майора Сафігіна – знаменитий письменник Іван Багряний помер і похований на чужині, а його кат похований, там де ховають шанованих людей.

Трагічні випадки траплялись і у сім'ях колишніх моїх колег, які після війни у західних областях України боролися з націоналістами. Так, майор Ліпатов помер на самоті, а його єдиний син спився і покінчив життя самогубством. У полковника Т.П.Чепача одна донька народилася калікою, а друга – тяжко хворіла. У майора Шапошника, який після війни у Латвії боровся «з лісними братами» і який особисто застрелив хлопчину, його рідний син загинув в автокатастрофі. Так невідворотно діє закон відлати за вчинені злочиння навіть у наступних поколіннях. Тому-то інквізитор Івана Багряного – Костянтин Сафігін прожив усього 44 роки, а його син Володимир і того менше – 38 років.

Тож розплата неодмінно чекає і Олександра Бузину за його ворожі дії щодо України та її відомих діячів. То, можливо, пора вже й схаменитись?!

Дивно, чому теперішні правоохоронні органи, які зобов'язалися захищати українську державність, не реагують на ворожі дії Бузини і йому подібних осіб?

Ігор ШУДРИК,
професор кафедри суспільних та гуманітарних дисциплін Харківського державного університету харчування та торгівлі, колишній працівник КДБ

КОМУ ВИГІДНИЙ АРМАГЕДДОН?

Дату кінця світу тільки християнські попи не оголошують, і то лише тому, що в їх філософії то не зовсім кінець, бо всі грішники попадуть в пекло, а всі праведники – в рай.

Лесья Українка в драматичній поемі «У катакомбах» приводить діалог християнського єпископа з Рабом-неофітом, який прийшов у християнську спільноту шукати волі. Раб від когось чув, що християни чекають другого пришествия Христа, і тоді для рабів буде воля. У єпископа Неофіт-раб питає: «Коли Бог буде в душах всіх людей? Коли пани покинуть панувати?». Єпископ відповідає: «Тоді, коли Христос удруге прийде на землю з неба». Та Неофіт-раб сумнівається: «Брат один казав, що літ аж тисяча минути мусить від першого до другого пришествия». Єпископ же відповідає: «Це ересь, брате, бо ніхто не знає ні дня ні часу».

На відміну від християн, у нас знайшлися діячі, які знають і день і

час. На сьогоднішній день найближча дата апокаліпсису це 21-23 грудня 2012 року. В засобах масової інформації ця дата давно обертається. Проте деякі «вчені» стверджують, що це буде трохи пізніше, а саме, 18 січня 2013 року, коли планета Земля зупиниться і перестане обертатися навколо своєї осі. Отже, графік апокаліпсису з кожним роком продовжується. І виникає питання, кому потрібна невпевненість людства у завтрашньому дні? Гадаю, що все від влади. Управляти людськими масами значно легше, коли вони залікані і з року в рік чекають кінця світу. Знаючи точну дату Армагеддона, що пророкують авторитетні «вчені», або пророки, народ не може думати про демонстрації протесту, про покращення життя, про додержання прав і свобод. Коли загрожує загибель всього живого на планеті, такі «дрібниці» відходять на другий план. Можновладці знають формулу: «Залюбки людей, і ти будеш мати абсолютну владу».

Політики з трибун не будуть кри-

чати про кінець світу. їм це не потрібно, бо є багато більш ефективних способів і засобів. Адже апокаліпсис вигідний не тільки уряду. А ще на ньому можна заробити шалені гроші. Основна мета індустрії апокаліпсису – одержати фантастичні доходи і нав'язати людині постійні відчуття постійного очікування катастрофи. Бюджет одного тільки «2012» оцінюється в 200 млн. доларів, а касові збори наближаються до мільярду. Едгар Вінзонд, вчений НАСА, одержав величезні гроші за свою книгу, в якій стверджував, що в 1988 році буде кінець світу. Книгу з цим передіканням купили 5 млн. людей.

За прийдешній апокаліпсис ухилилися численні релігійні секти. Їх попи різними методами залюкують віруючих, спонукають їх вкладати гроші в секту, набираючи в банках кредити. Той же Кривоногов, з нашої віщої секти «Біле братство», той же Аделаджа з секти «Посольства Боже» і багато інших «проповідників» понесли собі кишені дармовими грошима, кидуючи свою паству у фанта-

стичні борги.

Картини кінця світу, що їх тиражує наше і закордонне телебачення, стають все далі реальнішими. Не так вже і багато в них фантастики. Бо побудовані вони на гіпотезах вчених.

Щоб люди повірили в близький кінець світу, він має бути науково підтвердженим фактом. Астрономи знають, що вірогідність зіткнення астероїда з Землею досить мала. Але є інші фактори, які можуть наближити до нас апокаліпсис. А ці фактори – ми самі. Ми губимо самі себе, задихаючись від власного «цивілізованого сміття», від своїх же розробок і винаходів. Найголовніший терорист – це людина. Посилена експлуатація земель, випробування атомної зброї, грубе втручання в земні надра, забруднення води і атмосфери – чи це не апокаліпсис? Ось свіжий злочин, скоєний адміністрацією Коростенського деревообробного комбінату, отруйні стоки якого попали в річку. Вода в річці Уж стала не придатною для вживання, загинуло десятки тонн

річної риби. Вода з річки Уж, що впадає в річку Прип'ять, а та в Дніпро, вже добирається до столиці. Адже Київ п'є воду з Дніпра. І все тому, що наші новоспечені капіталісти піклуються тільки про свої кишені, життя і здоров'я простого люду їх не цікавить. Дуже слабо в Україні працює екологічна служба, бо подібних злочинів, які сталися в місті Коростені, по Україні безліч.

Так от. Будь-якого варіанту апокаліпсису можна уникнути, якщо людство буде спроможне змінити майбутнє. А це в наших силах.

Нам усім потрібно стати добрішими і чистішими, замислитися над наслідками своїх страшних експериментів типу випробування атомного реактору на Черніобильській АЕС в 1986 році, або запуску адронного колайдера в наші дні. А тим людям, яким ми довірили владу, слід перестати знущатися над природою, берігти її для майбутніх поколінь. Тоді апокаліпсис буде темою фільмів і не дуже наукових фантастичних романів.

Алла КРИГАНОВА